

foc i lloc

Carnestoltes 7x7

Per una sana competència entre comuns.

DELFI ROCA

Batalleta: ara deu fer uns trenta-cinc anys, es va celebrar a Andorra un carnestoltes que va durar set dies. Durant aquella setmana, cadascuna de les set parròquies va exercir com a amfitriona de les altres sis. Cada Comú s'encarregava d'acollir i organitzar la rua i el ball de nit per al conjunt de comparses, el dia que li toca va. Per celebrar tan magna festa, cada parròquia va construir una carrossa. Animades per la seva comparsa esbojarrada, van dur l'alegria, la permissivitat i la disbauxa a tots els racons d'Andorra. Quins bons records! Van ser set dies inoblidables de sana competència entre els comuns, que competien per veure qui ho feia millor. Diàriament, en una llarga rua, les set carrosses es desplaçaven pel país, fent viure així el carnestoltes, sorprenent propis i estranys. Fins al punt que la població no s'ho podia creure. Com que ja feia anys que no se celebrava aquesta festa, el personal ho va viure amb moltes ganes de festa. Al carrer es palpava el seu desig de tornar a gaudir del carnaval, on tot s'hi val. De recuperar la disbauxa del ball, de la música així com de la luxúria. Durant aquells dies, menys desgràcies, va passar de tot. Per exemple, en arribar

les carrosses a Racons, la neu va fer acte de presència. Allí, la valenta noia vestida de sirena, que anava situada al mascaró de proa d'un vaixell pirata, gairebé es congela. Gràcies a aquells dies, tots els participants es van endur records, que encara els acompanyen. Per això va causar estranyesa que aquesta fórmula de cooperació comunal no es reedités. Cosa que sorprèn encara més, perquè potser ara tornaria a tindre èxit. Amb una població més predisposada a celebrar la festa popular per excel·lència, en què la permissivitat és plena, el rei Carnestoltes, desenfrenat per tots els racons d'Andorra, inspiraria tant la població local, com els turistes. El que els uns i altres fessin entre ells, ja seria una altre tema. Però, com hi ha món, de ben segur que s'endurien un record inoblidable. Això sí, sempre que els comuns juguessin aquest joc amb sana competència. Deixant de banda tibantors estèrils. Col·laborant amb els altres en tot el que calgui. Guiats per la voluntat d'acollir amb cura les altres comparses, com si fossin la pròpia. Tot plegat per acabar sent un atractiu més de les festes tradicionals nacionals, amb ressò internacional.